

יוסף ורחל

1509

נערך ויוצא לאור ע"י "הספד דרחה" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר השון התשע"ז

מתפלל

שבת ט' סיון ה-תשפ"ד
פרשה: נשא
הפטרה: ויהי איש

הדלקת נרות - 19:30
צאת השבת - 20:23
ר"ת - 21:19

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:32

שעה	נשא	בהעלת
4:11	4:10	עמוד השחר:
4:18	4:17	זמן טלית:
5:36	5:35	זריחה:
12:45	12:44	חצות:
13:21	13:19	מנחה גדולה:
19:54	19:52	שקיעה:

סופו של הזוהר

ברכת האחדות

ברכת כוהנים נאמרת
בלשון יחיד - "יברכך"
"וישמרדך" - משום
שהברכה העיקרית שבני-
ישראל זקוקים וצריכים
לה היא האחדות, שיהיו
כאיש אחד בלב אחד.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"להודיעו מאי הועזו"

בגמרא הקדושה נשאלת שאלה, בענין פרשתינו: "למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה?" שתי פרשיות סמוכות בתורה, ותהום כזו מפרידה ביניהן. פרשת סוטה דנה בהתדרדרות מוסרית נוראה. אשה שנחשדה בבגידה, ויש בסיס לחשד. שהרי בעלה היתרה בה, והיא התעלמה מההתראה והתייחדה עם הזר. היא אמנם טוענת ששמרה אמונים לבעלה, אבל הוא חייב להעלותה לבית המקדש והיא עוברת את מבחן שתיית המים המאררים. אם אמת בפיה, תבורך. אם אמנם בגדה, תמות במיתה נוראה. מכל מקום, אף אם לא נטמאה, עליה לעבור מאורע מביך, בלשון המעטה. הרי זה עונש כשלעצמו, גם אם תצא זכאית, וחפותה תוכח. משום שהביאה עצמה לידי חשד, משום שהתנהגותה המתירנית המיטה עליה קלון. זוהי פרשת סוטה, פרשה עגומה ומעציבה.

לעומתה, פרשת נזיר, הרי ההיפך הגמור היא. אדם מישראל המבקש להתעלות, להתקדש, מתנזר הוא מיין המביא לקלות ראש ובדיחות דעת, נמנע מלהטמא למתים, קדוש הוא לאלוקיו, ובמלאות ימי נזרו מקריב קרבנות. פרשה זו כולה קודש. פרשת סוטה גרועה מחולין. ורבנו הקדוש שואל: למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, מדוע הוצמדו שני הפכים אלו יחדיו? ותשובתו: "לומר לך, שהרואה סוטה בקילקולה יזיר עצמו מן היין. כלומר: אדם מישראל, אינו צריך להיות לנזיר. מדוע יטיל על עצמו מנבלות. די יהיה, אם יקפיד לשמור את כל המצוות שהוא מחוייב בהן מן הדין... אבל יש אדם החייב להיות לנזיר, שהנזירות עבורו היא מקלט, חדר אטום מפני טיל כימי. מיהו? "הרואה סוטה בקילקולה". מי שראה מראה שאינו הגון, מחוזה שאינו נאה ידע שנשלח לעברו טיל, ידע שעליו לנום, לברוח למקלט, למיגון. "יזיר עצמו מן היין". יכריח עצמו בנדר נזירות, שלא ישתכר ולא יקל ראש. כי נחשף לסכנה, כי נפגע...

העלון לע"נ
הסבא רבא ר' דוד פ"ד בר סעדה ז"ל שנלב"ע י' סיון
תשנ"ב.

ובעוד עיניו של הסולטן מתעגלות בתדהמה, חבט הווזיר קלות בראשו. בעזרת מקל העץ. "בעוד שלושה ימים עליך להורות לכל המוסלמים הנאמנים, תושבי ממלכת עותמאן, להרוג ביהודים שנואי הנפש. מכת חרב. הרג ואבדן. ואם לא. דמך בראשך".

ובטרם יהיה סיפק בידי הסולטן להתעשת, נמוגה הדמות ונעלמה אי שם מתחת למיטה הרחבה.

עוד שעה ארוכה אחר כך שכב הסולטן במיטתו בעינים פקוחות, מתחבט בינו לבין עצמו, אם אך חלום ביעותים הוא, או שמא מחזה שמיימי.

ההתלבטות לא ארכה יותר מיממה, שכך, בלילה שלמחרת חזר המחזה המאיים על עצמו, שוב הופיעה הדמות עטויית הלבנים בחדרו של הסולטן ותבעה ממנו במפגיע לצוות על הכחדת יהודי הממלכה.

למען הסר ספק, דאגה הדמות המסתורית להנחית כמה מהלומות כואבות על זרועותיו של הסולטן, קודם שהתאדתה בירכתי המיטה.

בשעת בוקר מוקדמת הוזעק רבי משה המון אל הסולטן, הסולטן ישב על כסאו, פניו חיוורות וכתפיו שמוטות.

מה ארע? נזעק רבי משה, והסולטן פתח וסיפר על נביא האיסלאם שהופיע בהקיץ בחדר משכבו. ועל תביעתו הנחרצת. להתיר את דמם של יהודי עותמאן, מנער ועד זקן, איש ואשה.

ברכיו של רבי משה כשלו, הוא קרס לרגליו של הסולטן ונשק את מנעליו, "אל נא, אדוני רב החסד", התייפח, "הלא אין זה אלא חלום רע, מחוזה בלהות חסר ערך, האם תרהיב עוז לגזור מיתה ואבדון על רבבות נפשות תמימות וטהורות בגין חלום ליל?"

"ומה אעשה?" לחש הסולטן בשפתיים חיוורות, "אין לי ברירה, אלא למלא אחר צו נביאנו".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

פרשת נשא היא הפרשה הגדולה ביותר בתורה מאה שבעים ושישה פסוקים, לפי שברוב השנים חל חג השבועות בשבוע של פרשת נשא, ומיד אחר מתן תורה, כשהיתה התורה חדשה נתאו ישראל להשביע בה את נפשם יותר ויותר, ואחד הסימנים לשאיפה זו האורך המופלג של פרשה זו.

"וכפר עליו מאשר זוטא על הנפש..."

לכך נקרא הנזיר חוטא, שאילו היה איש תם וישר, מכלכל דבריו במשפט, לא היה צריך לנדוד ולהזיז כי מי יעבב על ידו להתנהג בפרישות ובהרחקת המותרות בלא נדב? מי שהוא נצרך להתקשר בניירות, מורה הדבר כי הוא יודע בעצמו שאין מעצור לרוחו, ועל כן הוא קופץ ונשבע כנגד יצר הרע ובוזה הוא גורם לעצמו צער, כי כל דבר הנדור יצרו תוקפו ביותר: והוצרך לכפרה על שציער עצמו תחת אשר לא עבד את ה' בשמחה. (כלי יקר)

שמה יאמר אדם: הואיל והקנאה והתאוה והכבוד וכיוצא בהם דרך רעה הן... אפרוש מהן ביותר... שלא יאכל בשר, ולא ישתה יין, ולא ישא אשה, ולא ישב בדירה נאה, ולא ילבש מלבוש נאה, אלא השק והצמר הקשה וכיוצא בהן... גם זה דרך רעה היא, ואסור לילך בה והמהלך בדרך זה נקרא חוטא... אמרו חכמים: "ומה אם נזיר שלא פירש אלא מן היין צריך כפרה - המונע עצמו מכל דבר ודבר על אחת כמה וכמה"... וכך אמרו חכמים: "לא דייך מה שאסרה תורה, אלא שאתה אוסר עליך דברים אחרים"? ועל כל הדברים האלה וכיוצא בהן ציוה שלמה ואמר: אל תהי צדיק הרבה (ואל תתחכם יותר, למה תשומם) [רמב"ם הלכות דעות] ואף שעל פי מאן

דאמר "היושב בתענית נקרא קדוש" - הדבר חל רק על יחיד, על אדם מצוין, יוצא מן הכלל, אבל לא בא הדבר להורות על דרך חיים של הכלל, שעל כך הוזהרו חז"ל במאמרים שונים "עתידי אדם ליתן דין וחשבון בעולם הזה" וסימן רע לו, "חבב הקב"ה את ישראל, שהוא מצוה אותן שלא יצטרו עצמן ויטלו שכר".

"ואיש את קודשיו... אשר יתן לכהן לא יהיה"

הכל זקוקים להשפעת הברכה והטוב מאת ד' אך אין בכוחו של כל אחד להשיג זאת. בין אלה שיכולים להוריד שפע ברכה לעולם נימנים בני שבט לוי. ומאחר שיראתם וצדקתם גדולה לפיכך ראויים הם להמשיך שפע, רב כל אחד מישראל יקבל יותר מן הצריך לו כדי שיוכל להפריש מחלקו לכהנים וללויים. רכושו האמיתי של האדם הוא תורה ומעשים טובים. אומר החפץ חיים עיקר גדול וחשוב שצריך כל האדם לזכור בכל רגע וימי חייו רכושו האמיתי הוא אך ורק פרות עמלו הרוחני עניני קדושה בהם הוא מתעסק תורה, מצוות, תפילה, וכדו' הם קניניו הנצחיים הם ילוו בחיו ובמותו. רק קודשיו לו יהיו באמת. כל זולתם קרי הפעולות והענינים הנעשים מכח היצר הרע אינם מהווים ענין אמיתי ידידי שקר הם, הנראים אומנם לאדם כאוהבים אך כל התחברותם אליו אינה זמנית בלבד ובעת דוחקו הם עוזבים אותו לנפשו תורה ומעשים טובים בלבד הם הידידים הנאמנים הממשיכים ללוות את האדם עד לפני כסא הכבוד, ובכך משמגיע המועד הקצוב לכל חי מדה הוא מוליך עמו מדה עלוב ואומלל מראהו בהגיעו לשם ובהציגו את סחורתו משמכיר בטעותו הרי הוא נזכר הלא נתתי פעם אחת כמה פרוטות לצדקה הלא עשיתי לעיתים כמה מצוות נקל לתאר את גודל צערו בשעה שרואה שיכול היה להביא עמו הון תעופות אך מחמת טיפשות לא עשה כן.

הלכות ויקרא

דיני משלוח איגרות וחפצים ביד הגוי קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

גוי העושה בחנם כדי להשיב טובה ליהודי

ואין זה דומה למה שנתבאר לעיל (סעיף ז) שאם לא קבע עמו תשלום כלל יש לאסור, מפני ששם מדובר כשלא דיבר עם הגוי אודות התשלום כלל, ויש לחוש שהגוי מצפה לקבל תשלום עבור שליחותו, וממילא יוצא לשליחות כדי לרצות את היהודי שאולי יתן לו שכר, ונחשב הדבר כעושה בשבת על דעתו של היהודי, והרי הוא כשלוחו לעשות בשבת. ולמנהג האשכנזים נכון להחמיר כשאומר היהודי לגוי שיעשה עבורו בחנם, אלא יקבע לו מעט שכר. ומכל מקום אם התחיל הגוי מעצמו ואמר ליהודי שרוצה לעשות השליחות בחנם, יש להקל בזה אף למנהג האשכנזים.

וכל זה אינו אלא כשמוסר לו השליחות בערב שבת, אבל אם מוסר לו השליחות ביום רביעי או ביום חמישי, יש להקל אף למנהג האשכנזים אפילו כשהתחיל היהודי ואמר לגוי שיעשה בחנם והסכים הגוי לכך, ואפילו לכתחלה.

משלוח ביד הגוי כשבלאו הכי הולך לשם

אם הגוי בלאו הכי הולך למקום מסוים, מותר ליהודי לתת לו איגרת או כלים כדי שיעבירם לאותו מקום. ויש להקל בזה אפילו אם לא קבע עם הגוי תשלום עבור שליחותו כלל, ואפילו אם מכיר את הגוי. ומכל מקום אין זה אלא כשהגוי בלאו הכי מגיע למקומו של היהודי, אבל אם צריך הגוי להרבות הדרך אפילו מעט לצורך היהודי, אין להקל בזה אלא אם כן קבע עם הגוי תשלום עבור שליחותו.

ולדעת כמה מרבתינו הפוסקים, אין להקל בכל הנ"ל אלא באופן שבשעה שמוסר לו האיגרת או הכלים יש מספיק זמן בכדי שיוכל הגוי להגיע קודם השבת לבית הראשון שבעיר ששולח לשם את האיגרת או הכלים, ורק אם קבע עם הגוי תשלום מסוים עבור שליחותו, יש להקל בזה בכל ענין.

כל האמור לעיל בסעיף הקודם, שאם הגוי הולך בלאו הכי לאותו מקום שרוצה לשלוח לשם איגרת או חפצים, יש להקל בזה בתנאים מסוימים, אינו אלא כשמוסר לגוי האיגרת או החפצים קודם השבת, אבל אסור למסור לגוי איגרת או חפצים ביום שבת עצמו, ואפילו אם בלאו הכי הולך בדרכו לשם.

חיי ויקרא

תהרות ריצה

שאלו לרב אחד: מצינו בדברי חז"ל: כל הרודף אחר הכבוד הכבוד בורה ממנו. והלא עינינו הרואות. שהרבה אנשים להוטים אחרי הכבוד וגם משיגים אותו? השיב אותו רב: הכמינו אמרו שהכבוד בורה מפני הרודף אחריו, אבל לא אמרו שהרודף לא ישיגהו. הלא מטבע הדברים הוא, שאם הרודף הוא קל הגללים ומתאמץ בכל כוחו, סופו להשיג את הנרדף...